

Arrest

**nr. 168 433 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2014 met referentnummer XX.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 juni 2014 verklaart de verwerende partij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.11.2009 werd ingediend en op data van 06.08.2010, 08.02.2011, 27.08.2011, 24.11.2011, 10.02.2014 en 08.04.2014 werd geactualiseerd door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

In zijn aanvraag heeft betrokkene een arbeidscontract aangegaan met de firma Univers Clean op 15.10.2009 voorgelegd. Onze diensten stuurden op 17.01.2011 een aangetekend brief naar betrokkene met de uitdrukkelijke vermelding dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Op 14.01.2014 werd aan betrokkene gevraagd om binnen de 30 dagen een bewijs op te sturen hij een arbeidskaart B heeft aangevraagd. Een kopie van deze brief werd eveneens aan zijn advocaat verstuurd. Op 10.02.2014 werden onze diensten door zijn advocaat op de hoogte gebracht dat voor betrokkene een nieuwe arbeidskaart zou aangevraagd hebben d.d.d 07.02.2014 bij de firma Belgocleaning BVBA. Echter, op datum van 12.06.2014 werden onze diensten door het bevoegde gewest op de hoogte gebracht van het feit dat betrokkene niet werd teruggevonden in de databank van het bevoegde gewest, noch op naam van de werkgever noch op zijn geboortedatum. Bijgevolg beantwoordt betrokkene niet aan de vereisten gesteld in ons schrijven van 17.01.2011 en kan dit niet weerhouden worden.

Volgens de voorgelegde documenten (getuigenverklaringen, arbeidsovereenkomst en huurcontract) zou betrokkene sedert 2005 in België verblijven, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 4 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft hij gedurende 4 jaar illegaal in België verbleven. Betrokkene diende zich echter te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en preciaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. De lokale verankering van betrokkene (betrokkene heeft zich aangemeld voor Nederlandse lessen, hij zou het Nederlands reeds beheersen, hij legt een attest van werkbereidheid van de VDAB voor, hij legt een arbeidsovereenkomst voor alsook getuigenverklaringen van vrienden en kennissen), kan dan ook om bovenstaande reden niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. (RVV, arrestnr. 91 304, 09.11.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. *In een enig middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen betoogt verzoeker in een eerste onderdeel van het middel als volgt:

“Eerste onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de lokale verankering van verzoeker, die op zich geenszins wordt betwist, niet als grond voor regularisatie kan weerhouden worden omdat hij reeds sedert 2005 in België verblijft maar hij voor zijn aanvraag art. 9bis Vreemdelingenwet in november 2009 geen verblijfsaanvraag indiende om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen.

De afwezigheid van een eerdere poging om een verblijfsmachtiging te bekomen vormt aldus volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris een obstakel voor het aanvaarden van de niet-betwiste elementen van lokale verankering als grond voor regularisatie.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt geen criteria op grond waarvan een verblijfsmachtiging moet worden toegekend, noch op grond waarvan deze zou moeten worden geweigerd.

Door op dwingende wijze de voorwaarde te hanteren van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging om de aangevoerde elementen van lokale verankering als grond voor regularisatie te kunnen aanvaarden, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan de wet en miskent daardoor artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door deze handelswijze beperkt de gemachtigde van de Staatssecretaris ook eigenhandig de hem door de wet toegekende discretionaire beoordelingsbevoegdheid, nu dit criterium op dwingende wijze wordt toegepast en hem derhalve geen appreciatiebevoegdheid laat.

De formulering van de bestreden beslissing is ter zake zeer duidelijk:

“De lokale verankering van betrokkene (...), kan dan ook om bovenstaande reden niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.”

De “reden” is blijkens lezing van de bestreden beslissing het feit dat verzoeker tot zijn aanvraag in november 2009 illegaal in het Rijk heeft verbleven en hij in die periode geen poging ondernam om zijn verblijf te regulariseren.

Uit de gebruikte bewoordingen “kan ... niet weerhouden worden” blijkt de dwingende wijze waarop het criterium van een eerdere regularisatiepoging of verblijfsaanvraag wordt gehanteerd om de gegrondheid van verzoekers aanvraag te beoordelen.

Verzoeker merkt hierbij ook op dat alhoewel de gemachtigde van de Staatssecretaris in de aanhef van de bestreden beslissing stelt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn ingevolge de vernietiging ervan, hij m.b.t. de elementen van integratie en lokale verankering deze alsnog de facto toepast.

Criterium 2.8A van de vernietigde instructie vereiste immers naast een minimale verblijfsduur en een bewezen lokale verankering ook een voorafgaande periode van wettig verblijf of een geloofwaardige poging daartoe (lees: een eerdere aanvraag van een verblijfsmachtiging).

Het mag dus duidelijk zijn dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag van verzoeker nog steeds heeft beoordeeld in het licht van de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 alsook dat deze criteria op een dwingende wijze worden toegepast.

De Raad van State heeft bij arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 en arrest nr. 216.651. van 1 december 2011 duidelijk gesteld dat dergelijke werkwijze een schending inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest nr. 103 507 dd. 27 mei 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In dit arrest stelde de Raad: (...)

Deze rechtspraak is uiterst relevant m.b.t. het dossier van verzoeker, nu uit de bestreden beslissing inderdaad blijkt dat de op zich niet betwiste elementen van lokale verankering door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet als grond voor regularisatie weerhouden worden om de enkele reden dat zij tot stand kwamen tijdens illegaal verblijf en er door verzoeker in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag uit november 2009 geen pogingen tot het bekomen van een legaal verblijf werden ondernomen.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

2.2. Verwerende partij stelt in haar nota:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet bepaalt dat op grond van de afwezigheid van een eerder poging om een verblijfsmachtiging te bekomen huidige aanvraag zou moeten worden geweigerd. Door dergelijke handelswijze zou de minister de discretionaire bevoegdheid beperken. De verwerende partij zou enerzijds stellen dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is, doch deze anderzijds op dwingende wijze, meer bepaald criterium 2.8.A, blijven toepassen. Er zouden voorwaarden worden toegevoegd aan de wet. De overweging dat de integratie te wijten is aan zijn eigen houding zou de realiteit miskennen. Hij stelt gedurende zijn illegaal verblijf gewacht te hebben op een

beslissing aangaande de door hem ingediende aanvraag. Door te eisen dat een arbeidskaart B wordt voorgelegd, zou criterium 2.8.B van de instructie zijn toegepast.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kent aan de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid toe.

De Raad van State vernietigde bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken. Dit blijkt ook uitdrukkelijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing: "Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing". Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de instructie nog steeds als dwingend criterium wordt toegepast.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij d.d. 17 januari 2011 een aangetekend schrijven stuurde dat aangaf dat, onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies zouden worden verstuurd naar het gemeentebestuur tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor 1 jaar (A-kaart).

Bovendien werd verzoeker op 14 januari 2014 op de hoogte gebracht van het feit dat de bevoegde autoriteiten geen antwoord bezorgd hebben over een eventuele aanvraag van een arbeidskaart B. Verzoeker werd verzocht het schriftelijke en expliciete bewijs te leveren dat er effectief een arbeidskaart werd aangevraagd. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij geen arbeidskaart, wat nochtans de duidelijke voorwaarde was voor de afgifte van een BIVR, in zijn bezit heeft.

In tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft, werd geen toepassing gemaakt van de criteria 2.8.A en 2.8.B, doch wel werd verzoeker verzocht om een arbeidskaart B voor te leggen, wat kadert binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij en niet kennelijk onredelijk is. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij niet beschikt over een arbeidskaart, wat nochtans de duidelijke voorwaarde was voor de afgifte van een BIVR. Derhalve werd in de bestreden beslissing op correcte wijze geoordeeld wat volgt:

"(...) In zijn aanvraag heeft betrokkene een arbeidscontract aangegaan met de firma Univers Clean op 15.10.2009 voorgelegd. Onze diensten stuurden op 17.01.2011 een aangetekend brief naar betrokkene met de uitdrukkelijke vermelding dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Op 14.01.2014 werd aan betrokkene gevraagd om binnen de 30 dagen een bewijs op te sturen dat hij een arbeidskaart B heeft aangevraagd. Een kopie van deze brief werd eveneens aan zijn advocaat verstuurd. Op 10.02.2014 werden onze diensten door zijn advocaat p de hoogte gebracht dat voor betrokkene een nieuwe arbeidskaart zou aangevraagd hebben d.d. 07.02.2014 bij de firma Belgocleaning BVBA. Echter, op datum van 12.06.2014 werden door onze diensten door het bevoegde gewest op de hoogte gebracht van het feit dat betrokkene niet werd teruggevonden in de databank van het bevoegde gewest, noch op naam van de werkgever, noch op zijn geboortedatum. Bijgevolg beantwoordt betrokkene niet aan de vereisten gesteld in ons schrijven van 17.01.2011 en kan dit niet weerhouden worden.(...)"

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij aangaf sedert 2005 in België te wonen. Gelet op het feit dat verzoeker bij de verwerende partij slechts gekend is vanaf het moment dat hij zijn aanvraag 9bis indiende, zijnde op 10 november 2009, is het geenszins kennelijk onredelijk dat geoordeeld werd dat verzoeker voor het indienen van zijn aanvraag vier jaar illegaal op het grondgebied heeft verbleven. Waar verzoeker stelt dat hij tijdens zijn illegaal verblijf gewacht heeft op een beslissing aangaande zijn aanvraag, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat hij ook voor zijn aanvraag 4 jaar illegaal op het grondgebied heeft verbleven. Omwille van het feit dat verzoeker zich gedurende vier jaar (voor het indienen van de aanvraag 9bis) zichzelf doelbewust in een illegale precaire situatie heeft gebracht, werd geoordeeld dat de elementen van arbeidsovereenkomst, integratie en lange verblijf niet weerhouden werden als grond voor regularisatie. Verzoeker maakt ook hier niet aannemelijk als zou het criterium van de instructie van 19 juli 2009 zijn toegepast. In de bestreden beslissing staat geenszins te lezen dat het indienen van een eerdere aanvraag de uitsluitende voorwaarde zou zijn opdat een regularisatie zou kunnen worden toegekend. In tegendeel blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de elementen die verzoeker in zijn aanvraag heeft opgeworpen onderzocht heeft in het licht van haar discretionaire bevoegdheid.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen reden is om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

2.5. Kernbetoog van verzoeker ter ondersteuning van het eerste onderdeel van het middel is, *“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt geen criteria op grond waarvan een verblijfsmachtiging moet worden toegekend, noch op grond waarvan deze zou moeten worden geweigerd. Door op dwingende wijze de voorwaarde te hanteren van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging om de aangevoerde elementen van lokale verankering als grond voor regularisatie te kunnen aanvaarden, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan de wet en miskent daardoor artikel 9bis Vreemdelingenwet.”*

2.6. Vastgesteld moet worden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Dit geeft de verwerende partij ook uitdrukkelijk toe in haar nota. Door in casu de door verzoeker aangevoerde elementen inzake zijn maatschappelijke integratie niet te betwisten doch te oordelen dat zijn lokale verankering *“niet kan weerhouden worden”* omdat verzoeker de in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft ingediend *“zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 4 jaar na zijn binnenkomst”*, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, moet geprobeerd hebben op een andere wijze een machtiging tot een verblijf van lange duur te verwerven opdat de lokale verankering die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

2.7. Het verweer in de nota kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststelling. Waar verwerende partij ingaat op de passage in de bestreden beslissing inzake verzoekers voorgelegd arbeidscontract dient de Raad op te merken dat deze passage alleen de bestreden beslissing niet kan schragen. Verwerende partij is verder van oordeel *“In de bestreden beslissing staat geenszins te lezen dat het indienen van een eerdere aanvraag de uitsluitende voorwaarde zou zijn opdat een regularisatie zou kunnen worden toegekend”*, doch dit verweer kan gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing – met name *“Volgens de voorgelegde documenten (getuigenverklaringen, arbeidsovereenkomst en huurcontract) zou betrokkene sedert 2005 in België verblijven, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 4 jaar na zijn binnenkomst.”* – niet gevolgd worden. Verwerende partij kan van deze passage immers geen abstractie maken. Verwerende partij stelt verder: *“Gelet op het feit dat verzoeker bij de verwerende partij slechts gekend is vanaf het moment dat hij zijn aanvraag 9bis indiende, zijnde op 10 november 2009, is het geenszins kennelijk onredelijk dat geoordeeld werd dat verzoeker voor het indienen van zijn aanvraag vier jaar illegaal op het grondgebied heeft verbleven.”* De verwerende partij kan de vaststelling doen dat verzoeker reeds vier

jaar illegaal op het grondgebied verblijft alvorens hij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag indient, doch zij kan aan dit element op zich geen verdere gevolgen verbinden. Op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt hoofdzakelijk een beroep gedaan door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. Verwerende partij vermag dan ook niet dit illegaal verblijf, hoe lang het ook geduurd heeft alvorens een aanvraag om verblijfsmachtiging wordt ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker gaan aanrekenen bij de beoordeling van de gegrondheid van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging onder het mom van de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid ter zake. Voor zover dus de verwerende partij poogt vol te houden dat de vaststelling dat verzoeker vier jaar illegaal op het grondgebied verblijft alvorens hij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag indient, de reden is waarom de machtiging tot verblijf niet kan worden toegekend, kan dit verweer inhoudelijk ook niet worden gevolgd.

2.8. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Het eerste onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA